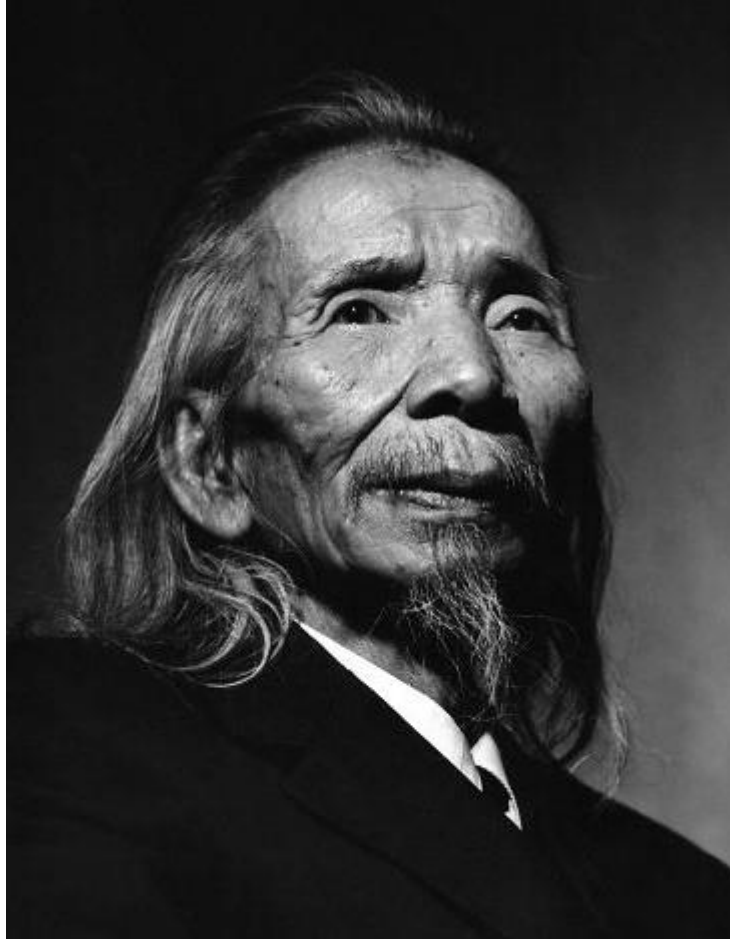


Những Bài Thơ Văn Cao Ấn Tượng Nhất



Thơ Văn Cao luôn được nhiều bạn đọc yêu thích và tìm kiếm. Ông là một nhà thơ nổi tiếng của nền văn học Việt Nam. Ở thơ ông có nét độc đáo cùng những ý nghĩa sâu sắc luôn cuốn hút bạn đọc. Ông luôn nhạy bén về xúc cảm và tình huống trong quan sát. Ông cũng là một nhà thơ với những cách tân trong thi ca, với những thi phẩm mang âm hưởng lạ. Ông sở hữu một kho tàng thơ đặc sắc và nổi tiếng.

Hôm nay, mình cùng nhau cảm nhận ngòi bút tinh tế của ông nhé!

Nội Dung

Có ai cưỡi ngựa về Kinh Bắc
Tôi gửi nhờ đem hộ lá thư?
Trời hỡi! ồm nằm trong quán trọ
Bạn bè còn lại mấy bài thơ...

Trông qua song cửa: trời vàng úa
Mấy lá bàng rơi nhắc nhở thu!

Chiều ốm cũng đang chầm chậm xuống
Sương mù chìm lẫn lá vàng thưa.

Hỡi người cưỡi ngựa về Kinh Bắc
Tôi gửi thư đưa hộ mẹ già
Cổ thét song lời tôi yếu quá
Ngựa đều chân chạy, nhạc càng xa

Cửa đóng lại từ chín giờ
Không một cuốn sách chờ đợi
Dù những ngôi sao đang nở trên trời
Dù đêm mùa xuân bắt đầu trở lại

Tất cả hướng về biển
Bọt cứ tan trên bãi cát xa
Mà cửa bể vẫn im lìm chưa mở

Bao giờ nghe được bản tình ca
Bao giờ bình yên xem một tranh tĩnh vật
Bao giờ
Bao giờ chúng nó đi tất cả

Những con người không phải của chúng ta
Vẫn ngày ngày ngày ngang nhiên sống

Chúng nó còn ở lại
Trong những áo dài đen nham hiểm
Bè cổ bẻ chân đeo tội ác cho người

Chúng nó còn ở lại
Trong những tủ sách gia đình
Ở điều thuốc trên môi những em bé mười lăm
Từng bước chân các cô gái
Từng con đường từng bãi cỏ từng bóng tối
Mắt quàng thâm còn nhớ mãi đêm

Chúng nó còn ở lại
Trong những tuổi bốn mươi
Đang đi vào cuộc sống
Như nấm mọc trên những thân gỗ mục

Người bán giấy cũ
Đã hết những trang tiểu thuyết é
Những trang báo ngày xưa
Đang bán đến những trang sách mới
Những bài thơ mới nhất của anh

Anh muốn giơ tay lên mặt trời
Để vui da mình hồng hồng sắc máu
Mấy năm một điệu sáo
Như giọng máy nước trâu đêm chảy

Chung quanh còn những người khôn ngoan
Không có mồm
Mắt không bao giờ nhìn thẳng

Những con mèo ngủ yên trên ghé
Trong một cuộc dọn nhà

Những con sên chưa dám ló đầu ra
Những cây leo càng ngày càng, tốt lá

Một nửa thế giới
Một nửa tâm hồn
Một nửa thế kỷ
Chưa khai thác xong

Bây giờ không còn những tiếng nổ to
Nhưng còn những tiếng rạn vỡ
Có thể thu hết những khẩu súng phản động
Nhưng vẫn còn
Những khẩu súng đưa người tự tử.

Anh có nghe thấy không
Chỗ nào cũng có tiếng
Chưa nói lên

Những người của chúng ta
Đang mờ mờ xuất hiện
Le lói hy vọng
Trên những cánh đồng lầy

Nghìn năm cũ phủ mất nhiều giá trị
Đốt nghìn kinh chưa thấp sáng cuộc đời

Vào một cuộc đấu tranh mới
Với những người không phải của chúng ta
Anh có nghe thấy không

Vào một cuộc đấu tranh mới
Để mở tung các cánh cửa sổ
Mở tung các cửa bể
Và tung ra hàng loạt hàng loạt
Những con người thật của chúng ta.

Suối mơ bên rừng thu vắng,
Dòng nước trôi lững lờ ngoài nắng.
Ngày chưa đi sao gió vương?
Bờ xanh ngát bóng đôi cây thủy dương.

Suối ơi! Ôi nguồn yêu mến,
Còn ghi khi bóng ai tìm đến.
Đàn ai ngân buông lưu luyến.
Suối hát theo đôi chim quyên.

Từng hện mùa xưa
Cùng xây nhà bên suối.
Nghe suối róc rách trôi
Hoa lừng hương gió ngát.
Đàn nai đùa trong khóm lá vàng tươi.

Tơ đàn chùng theo với tháng năm,
Rừng còn nhớ tới người.
Trong chiều nào giữa chốn đây,
Hồn cảm lắng tiếng đời.

Suối ơi nghe rừng ca hát.
Dòng êm đưa lá khô vàng trôi.
Còn như dư hương yêu dấu.
Vớ suối xưa trôi nơi đâu?...

Ngã tư nghiêng nghiêng đóm lửa
Chập chờn ảo hoá tà ma...
Đôi dãy hồng lâu cửa mở phần sa
Rũ rượi tóc những hình hài địa ngục
Lạnh ngắt tiếng ca nhi phách giục
Tình tang... Nỗi nuốt khóc tàn sương
Áo thể hoa rũ rượi lượn đêm trường
Từng mỹ thể rạc hơi đèn phù thể
Ta đi giữa đường dương thế
Bóng tối âm thâm rụng xuống chân cây...
Tiếng xe ma chở vội một đêm gầy
Xác truy lạc rũ bên thềm lá phủ
Ai hát khúc thanh xuân hờ ơi phần nữ
Thanh xuân hờ thanh xuân
Bước gần ta chút nữa thêm gần
Khoảng giữa tuổi thanh xuân nghe loạn trùng hút tuỷ

Ai huỷ đời trên tang trống nhỉ?
Hay ác thần gõ quách nạo mồ khuya!
Đào điên... mê say... Thể phách chia lìa
Nghe reo mạnh, chuỗi tiền cười lạnh lẽo!
Tiền rơi! Tiền rơi! chùm sao huyền diệu
Lấp lánh hàng hà gạo rơi! Tiền rơi!
– Vàng mấy lá thừa đãi mây phủ chiếu

Ngã tư nghiêng nghiêng chia nẻo
Dặt diu cung bậc âm dương
Tàn xuân nhể nhại mưa cô tịch
Đầm đìa rả rích phương Đông
Mang mang thở dài hồn đất trịch
Lưới thép trùng trùng khép cổ đô
Cửa ô đau khổ
Bốn ngã âm u
(Nhà ta thuê mái gục tự mùa thu
Gác cô độc hướng về phượng Dạ Lạc)
Đêm đêm, dài canh tan tác

Bốn vực nhạc động, vầy người
Giã đèn chao thắp đỏ quạnh máu đời
Ta về gác chiếu chẵn gào tự tử
Trên đường tối đêm khoả thân khiêu vũ
Kèn nhịp xa điệu múa vô luân

Run rẩy giao duyên khối nhạc trầm trầm
Hun hút gió nâng cầm ca nặng nhọc
Kiếp người tang tóc
Loạn lạc đòi xương chắt lên xương
Một nửa kêu than, ma đói sa trường
Còn một nửa lang thang tìm khoái lạc

Ngã tư nghiêng nghiêng xe xác
Đi vào ngõ khói công yên
Thấy băng khuâng lối cỏ hư huyền
Hương nha phiến chập chờn mộng ảo
Bánh nghiền nhựa đường nghe sào sạo
– Ai vạc xương đổ sọ xuống lòng xe
Chiếc quỹ xa qua bốn ngã ê chề
Chở vạ kiếp đi hoang ra khỏi vực
Mưa, mưa hàng thao thức
Trong phố lộ đầu hiu
Mưa, mưa tràn trên vực
– Hang tối gục tiêu điều
Mang linh hồn cô liêu
Tiếng xe càn ám ảnh
Tiếng xa dần xa lánh
Khi gà đầu ô kêu.

Một con vẹt từ đâu lại
Hãy còn biết bay
Một con vẹt từ nhà ai lại
Hãy còn biết bay
Chân đeo hai cái vòng bạc
Bay vào phòng nhỏ của tôi
Đậu trên đầu ghế
Chắc hẳn vừa bay một đoạn dài

Tôi tìm một sợi xích to hơn
Lần này hẳn sẽ không bay đi nổi
Ngày ngày hẳn đứng im nhìn tôi
Kêu lên một vài tiếng lanh lảnh
Trông mặt còn có vẻ hung dữ
Nhưng sợi xích thì khá to và nặng

Vài tháng sau tôi thả hẳn
Vi nghĩ hẳn thần về cái nghĩa tự do
Nhưng hẳn không bay nữa
Vẫn sống tha thần bên cong gạo

Sông chậm chậm chảy trong mưa
Nghe chùng chùng cô gái đã thừa nhát chèo

Mưa trong trăng tiếng nhỏ đều
Bến mở mịt: mấy mái lều bơ vơ

Thuyền vào nằm ngủ trong mưa
Trên con sông vắng lập lòe bóng trăng

Khuya rồi ốc giục trong làng
Thuyền ai vợ vẫn trôi sang bến này

Vi vu... Rừng lại sang rừng
Xa xôi tiếng đáp cũng ngừng xa xôi

Nương nương qua tiếng đòi đòi
Áo chàm nàng thổ pha phôi sắc chàm

Cầu mây treo giữa gió ngàn
Mây bông giăng giữa trăng ngàn đêm sương

Sương buông chùng núi vẫn vương
Tiếng chim lạ cất tiêu thương buồn trời

Cái gì cũng thấy chơi vơi...

Người ta các đồng chí của tôi
Treo tôi lên một cái cây
Đợi một loạt đạn nổ
Tôi sẽ dấy như một con nai con
Ở đầu sợi dây
Giống như một nữ đồng chí
Một anh hùng của Hà Tĩnh
Tôi sẽ phải kêu lên
Như mọi chiến sĩ bị địch bắn
Đảng Lao động Việt Nam muôn năm
Cho mọi người hiểu khi tôi chết
Vẫn còn là một đảng viên
Cho mọi người hiểu khi tôi chết
Máu của tôi vẫn còn là máu của Việt Nam

Ở dưới gốc cây có các cụ già các bà mẹ
Đã nuôi cách mạng
Các em nhỏ từ ba tuổi đứng nhìn tôi
dấy chết
Có mẹ tôi
Ba lần mang cơm đến nhà tù
Hãy quay mặt đi
Cho các đồng chí bắn tôi

Tôi sợ các cụ già không sống được
Bao năm nữa
Để nhìn thấy xã hội chủ nghĩa

Của chúng ta.
Chết đi mang theo hình đứa con
Bị bắn

Tôi sợ các em còn nhỏ quá
Sẽ nhớ đến bao giờ
Đến bao giờ các em hết nhớ
Hình ảnh tôi bị treo trên cây
Bị bắn

Hãy quay mặt đi
Cho các đồng chí bắn tôi...

Nước mắt lúc này vì Đảng nhỏ xuống
Dòng máu lúc này vì Đảng nhỏ xuống
Đảng Lao động Việt Nam muôn năm
Đảng Lao động...

Dưới mái nhà
Một người đang ngủ
Vội giấc mơ của những vì sao
Những vì sao đang kể chuyện
Giấc mơ của mái nhà
Giấc mơ của một người đang ngủ.

Về Huế xưa

Đường phố mưa dài
Về lối xưa
Nhìn phố mưa buồn
Từng mặt gương đau
Từng mảnh gương tan
Lòng phố lòng người
Giọt người chia ly
Giọt người yêu thương
Giọt nào không vương
Giọt người bơ vơ
Giọt người theo mưa về phố
Tiếng mưa đang đổ
Về Huế xưa
Nhìn đường phố xưa
Mưa phủ dòng Hương

Không có hai mùa xuân
trong một đời người
Ôm những cây đời thay lá
Một mùa xuân trong những chuỗi ngọc
Sâu những tháng năm
những giấc mơ khát vọng
những niềm tin
Không bao giờ thay đổi
Sự vĩnh cửu của con người

chỉ khao khát tình yêu
Giữa anh và em
Không gian nhỏ lại
Thời gian khép lại
Một mùa xuân
Không có hai lần.

Con thuyền đi qua
để lại sóng
Đoàn tàu đi qua
để lại tiếng
Đoàn người đi qua
để lại bóng
Tôi không đi qua tôi
để lại gì?

Giữa những ngày dài dằng dặc
Chỉ còn khuôn mặt em
Sáng trong và bình lặng

Dù hai đứa chúng ta
Chưa lúc nào sung sướng
Những ngày đau khổ ấy
Khuôn mặt em
Như mảnh trăng những đêm rừng cháy

Trên đường đi
Anh đặt em trên đồng cỏ
Thấy đẹp mãi màu xanh cỏ dại

Trên đường đi
Anh đặt em trên dốc núi
Để tìm lại những đường mềm của núi

Trên đường đi
Khuôn mặt em làm giếng
Để anh tìm lấy đáy ngọc châu
ôi khuôn mặt sáng trong và bình lặng
Tôi được đầu tiên và còn lại cuối cùng.

Em qui lạy dâng cầm
Tạ lòng người sương gió
Sau giờ phút giao thân
Đằm đìa hàng lệ nhỏ
Nhạc công ơi! Buồn làm chi
Cầm tương tiến chàng giữ gìn hộ thiếp
Gạt ngàn sầu trà mi khuyên hồ điệp
Áo vương tôn mà thương dạ biên thuý
Chàng ra đi cao xanh làm di bóng
Nói rộng dáng chân người
Bến Ngự phủ sa thương thệ thủy
Non Yên hào nguyệt áp tương tư
Tâm sự chừ như trường giang vũ khúc

Lãng đãng sương buông cổ độ mờ
Tâm sự tờ mây thêu ảo mộng
Trần gian truyền kiếp của oan khiên
Buổi tiễn đưa họ hện gió lâm tuyền
Kiến trúc lại nhịp nhàng đường hạnh phúc
Cúi xin liễu dương thôn thức
Trầm hương đình băng khuâng
Cúi dâng xác gỗ đàn thơm

Đời em phải lúc
Rợn âm ba dây nhỏ máu loan hoàng
Tình đàn chung thủy
Lời đàn rời an ủi lúc chàng đau
Tuy phận đàn mỏng mảnh cũng đừng sầu
Ai giữ nổi được chiếc bìnhh phỉ thủy?
Khách chơi đàn lụy
Kẻ dâng đàn tri kỷ một người vui
Rồi mai sau thế kỷ khác ngậm ngùi
Tấu nhạc điệu của chàng cung số mệnh

Mão triều thiên! Mão triều thiên!
Ồi hoài vọng hoa niên
Danh chung kiếp anh hồn vui sự nghiệp
Cung thương hờn giọng thiếp
Cung bắc đau tiếng chàng
Đàn tự tình duyên kết lấy dây than
Đàn kể thời gian
Đàn xây phong cảnh
Nhẹ hơn là đàn thổi gió pha sương
Hồn nhớ khơi thương mang màu tâm ảnh
Đem bốn màu châu ngọc ngát hoa hương
Đàn thành hung quý những đêm hầu ma túy
Khoái lạc đưa hương thương nữ lượn quanh mình
Em không mong, vì đàn sẽ siêu hình
Ra đường thánh tạo nên đường ánh sáng
Em dâng chàng, kia khói nhà thấp thoáng
Sáng lên rồi xóm cỏ ngõ đường mong
Chiếc linh cầm thu vũ trụ trong lòng
Chàng cầu tạo nhạc tân kỳ, chàng nhé!
Em dâng chàng, này hồn em nhỏ bé
Phận xiêm hài đơn lẻ cúi đầu van!

Mắt sáng ngời lên như ánh dương
Rượu hồ da đỏ khách li hương
Thiên bôi đối ẩm nhìn qua ải
Quần quại cờ bay trong gió sương

Lắng nghe dòng máu ta đang sôi
Say nữa, say lên, tráng sĩ ơi!
Lòng thép vang rền xương gãy rạn
Sa trường, than ơi là toi bời!

Chuyện thê nhi? – Bỏ trâm vàng đi!
Khăn lụa người cho? – Lau máu đi!
Ảnh tặng? – Giấu vào trong ngực áo!
Trở về? – Không! Chỉ có ra đi

Xót đời lính thú không tên tuổi
Cả một nghìn thân đổi lấy thành
Nói đến cuộc đời còn chẳng tiếc
Tiếc gì nước mắt đón đưa anh!

Nảy nảy tơ đồng nhịp nhịp đôi
Lòng nâng ngọn ngọt lại đầu môi
Này em hát khúc tương tư nhé
Ngâm khế em ơi nhẹ nhẹ lời

Sao đàn u hoài gì mùa thu?
Sao đàn u hoài gì mùa thu?
Tri âm nghe thử dây đồng vọng
Lạc lổng đêm vàng khi nhạc ru

Như Tử Kỳ nghe nhạc Bá Nha
Em nghe anh dạo khúc thu xa
Thuyền xuôi về bến mô thuyền bĩ
Sông trắng bờ xa lộ bóng nhà

Giọng hát sầu chi phần nữ ơ
Từng canh trời điểm một sao rơi
Tà tà trăng lặn hiu hiu gió
Ánh lửa chài xa thấp thoáng trôi

Tay nhún tơ chùng đã ngấm sương
Hò ngân cung Bắc lướt cung Thương
Dòng Tiêu Kim Thủy gà xao xác
Ngẩng thấy kinh kỳ khói vấn vương

Em cạn lời thôi anh dứt nhạc
Biệt ly đôi phách ngó đàn tranh
Một đêm đàn lạnh trên sông Huế
Ôi nhớ nhung hoài vạt áo xanh

Xa xa xa
Đêm đông tiếng còi tàu
Hà Nội càng thêm cũ
Gió cuối năm lùa vào phố hẹp
Ruột phố Hà Nội cũ
Nhớ một cánh buồm
Xa ngoài sông Hồng thấp thoáng
Nhớ một điệu đàn
Vũng sao khuya sáng sánh.

Mười năm qua tôi đã mất một mùa xuân
Tuổi thanh xuân nơi tôi không bao giờ được nở
Như tiếng họa mi vẫn lạnh lạnh vang lên

Giữa tiếng ríu rít của muôn loài chim
Mùa xuân trong lòng tôi giục già tươi lên
Dù tuổi đời đã trôi hết mùa xuân cũ
Có bao giờ tôi thật sống mùa xuân của tôi
Khi tuổi hai mươi đã qua đi mất
Nhưng các mùa xuân không nở được hoa
Còn ươm mãi
Vẫn rạo rục tươi lên bên những tuổi trẻ muôn người
Ở những tuổi thanh niên mùa xuân lên từng nếp áo
Từng nụ cười, từng đôi mắt, từng bàn tay
Ở trong tôi mùa xuân như thềm lặng
Cháy ở trong tim, cháy ở đầu tôi những ánh sáng phi thường
Mà những người con gái tuổi hai mươi không bao giờ biết
Mùa xuân qua đi không nở được
Còn giữ lại mãi cái mầm trong suốt đời tôi
Như một màu luyến tiếc
Nhưng một ngọn lửa nhen cứ bùng lên mãi mãi
Cho đến khi nào chết đi nó vẫn chưa nở được
Để phải mọc lên trên mồ hôi những bông hoa trắng nhất
Cho tuổi trẻ ngày sau thấy một mùa xuân đã mất
Trong một chiến tranh
Để xây ngày mai hạnh phúc
Họ hái mãi những bông hoa trắng đó
Và sống thêm phần hạnh phúc của tôi.

“Những mái nhà như những cánh chim đêm
Ủ những giấc mơ dưới trời sao lồng lộng”

I.

Ngủ dậy một sáng
Cả phố biến đầu mất
Không một bóng người đi
Im lặng hồ nước sâu thăm thẳm
Mặt đất đỏ màu gạch nung
Như miệng quả núi lửa
Anh đi tìm em
Tìm dấu vết những con đường
Chúng ta thường đi lại
Giữa mệnh mông tôi gọi em mãi mãi
Thế kỷ chúng ta dừng lại nơi đây
Em ở đâu
Thế kỷ chúng ta còn đang tiếp tục
Trên trái đất này
Hàng ngày đứng lại nơi đây
Tôi gọi em mãi mãi.

II.

Buổi sáng nay không nghe tiếng chim hót
Một buổi sáng không thực
Tôi bước đi không thấy tiếng chân đi

Cả thành phố cùng tôi im lặng
Tất cả những con người
Chỉ thấy mắt đen lay láy
Cả tiếng xe không thành tiếng
Tại sao? Tại sao?
Không ai nhìn miệng tôi gào thét không ra tiếng
Trong kinh hoàng tôi chạy trên đất
Một mình
Giữa thành phố mọi người im lặng
Tại sao? Tại sao? Không tiếng nói
Không tiếng động, không sự sống
Tại sao thành phố sa mạc
Không nghe gió thổi
Những hình người như bị đẩy
Qua nhanh
Hình như nơi đây
Bị dày trong im lặng.

III.

Buổi sáng nay không phải mình thức dậy
Một người nào trong tôi đang thở
Trước mặt tôi
Buồn nửa đêm nửa ngày len lỏi
Nửa phố mặt trăng nửa phố mặt trời
Từ khi ấy chúng tôi, hai người suy nghĩ
Hai kẻ thù nhau
Hai thái cực tâm hồn
Hai người ấy trong một người chịu đựng
Mưu hại lẫn nhau
Không biết ngày đêm, không biết giả thật
Từ phút ấy, tôi không còn thật nữa.

IV.

Buổi sáng nay cả phố phờng như mở hội
Mỗi con người đeo mặt nạ đi chơi
Những bước chân nhẩy múa
Vui lên cảnh non
Lá bàng trên phố xanh màu ngọc
Xuân tháng hai
Cửa hàng rượu bên đường
Tơ lụa pha len, hoa giấy ni-lông
Những mặt nạ gặp nhau chào hỏi
Những em bé búp bê mùa xuân
Hồng hào da thịt
Ngồi đập nút chai làm tiền bạc chơi xuân
Mở tròn mắt nhìn kinh ngạc
Họ vui làm sao
Ô kìa
Nước mắt mờ hôi
Sao chảy ra trên từng mặt nạ

Từng con người
Vội vàng lau mồ hôi và nước mắt
Trên những mặt nạ giấy bồi.

V.

Những cánh cửa đều khóa chặt
Trong gian phòng trong suốt thủy tinh
Em ở đây với anh
Cho bớt lạnh sáng mùa xuân náo nức
Thịt da em cho anh sưởi
Hơi ấm mình con chim khuyên
Trong lòng bàn tay
Run rẩy
Giữa hai cành non
Nghe nhựa mùa xuân
Những nụ hồng mới nở
Và mật vừa thơm và ong đã tới
Chúng ta đi vào bí mật mùa xuân
Ngày đầu tiên của em trên biển.
Nước biển đổ vào quanh Hải Phòng ngày bão
Làng mạc bồng bênh trời đất bênh bồng
Ở những ngọn tre xác xơ mọc lên chất muối
Còn lại ít rơm khô của mái nhà trôi
Những mảnh lưới thuyền ai bay tan tác
Xe gạo ngày đêm từ Hải Phòng về các xóm
Chúng tôi đêm ngày vét nước nổi đê
Tươi ngọt lại ruộng đồng, dựng lại từng thôn xóm
Tìm lại những nụ cười ở mỗi người sống sót
Lửa đỏ đêm đêm trên bãi biển bập bùng
Trong những ngày khó khăn chông chất
Kẻ thù của chúng ta xuất hiện
Những con rồng đất khi đỏ khi xanh
Lẩn trong hàng ngũ
Những con bói cá
Đậu trên những chiếc dây buồm
Đang đo mực nước
Những con bạch tuộc
Bao nhiêu tay chân dìm chết một con người.
Đất nước đang lên da lên thịt
Đất nước còn đang nhỏ máu ngày ngày
Ta muốn gói cuộc đời gọn gàng như trái vải
Đã thấy loài sâu nằm tròn trong cuống
Chúng muốn những em nhỏ mới biết đi phải rụng
Mòn mỏi dần sức vỡ đất khai hoang
Làm rỗng những con người, lùi dần niềm hy vọng
Héo dần mầm sáng tạo, mất phẩm giá con người
Chúng nó ở bên ta, trong ta, lén lút
Đào rỗng từng kho tiền gạo, thuốc men
Tôi đã thấy từng mặt từng tên xấu chuối
Tôi sẽ vạch từng tên lên mặt
Hãy dừng lại

Những tên muốn ôm cây mùa xuân không cho mọc
Những tên muốn làm cây to chớ cóm mầm non
Con đường ta đi tự hào lực lượng
Con đường nước nguồn thành sông thành biển
Con đường ta đi tự hào duy nhất
Con đường đi trái đất quanh mặt trời...

Thời gian qua kẽ tay
Làm khô những chiếc lá
Kỷ niệm trong tôi
Rơi như tiếng sỏi trong lòng giếng cạn.

Riêng những câu thơ còn xanh
Riêng những bài hát còn xanh
Và đôi mắt em như hai giếng nước

Thu cô liêu
Tịch tiêu
Cô thôn chiều
Ta yêu thu
yêu thu
yêu mùa thu
Vàng hoeen đáy nước
Sơn rõ đường đi
Một mùa thi
Một mùa thi
Lá rơi rơi rụng buồn chi lá vàng
Trăng áp lạnh non sương cứng lá
Đã từng nghe gió đón thu sang
Hồn theo cánh gió lướt bay tìm đêm
Một chiều êm
Một chiều êm

Cả mùa xuân đời tôi
Đã qua cuộc chiến tranh tàn khốc
Anh hùng và man rợ
Thần thánh và quỷ dữ
Tỉnh giấc ngủ buổi sáng đầy tiếng bom đạn nổ
Sâu những mơ mộng buổi chiều là từng tiếng xe xa
Những đêm đi trong những ngọn lửa đốt nhà dài từng cây số
Bước lên những xác người và lao mình vào những lỗ châu mai lô cốt
Tôi đã nhìn thấy chung quanh tất cả
Những con người và con vật
Dũng cảm và hèn nhát
Cao quý và ti tiện
Trung thực và bất lương
Trong cả mùa xuân đời tôi
Trong cả một cuộc chiến tranh giữ nước
Tôi đã mất sắc da tuổi trẻ
Nhưng một tôi đã rắn chắc lại rồi
Mùa xuân không kịp nở

Mãi trong tôi
Những tháng ngày khát khao hy vọng.

Trên đây, uct.edu.vn đã dành cho các bạn những bài thơ hay, ấn tượng của nhà thơ Văn Cao. Hy vọng sẽ làm hài lòng các bạn. Hãy đồng hành cùng chúng tôi để theo dõi những bài viết hấp dẫn hơn nhé!

Nguồn: <https://sucsongmoi.com.vn/kho-tang-nhung-bai-tho-van-cao-an-tuong-nhat/>

www.vietnamvanhien.org

